

Arrest

nr. 318 975 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
 als minderjarige wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VANWELDE**
 Eugène Smitsstraat 28-30
 1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en als minderjarige wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2022 heeft de Antwerpse gemeente Lille zowel aan het minderjarig kind G.C.P.F. (hierna: verzoeker) als aan zijn moeder en tevens minderjarige broer M. een aankomstverklaring uitgereikt, geldig tot 20 februari 2023.

1.2. Op 13 maart 2023 heeft verzoeker samen met zijn moeder en broer M. het Schengengrondgebied verlaten, om er op 20 juni 2023 naar terug te keren.

1.3. Op 24 juli 2023 werd zowel aan verzoeker als aan zijn moeder en broer M. opnieuw een aankomstverklaring uitgereikt in Lille, geldig tot 17 september 2023.

1.4. Op 17 augustus 2023 dient verzoeker (samen met zijn moeder en minderjarige broer M.) een aanvraag in tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit in functie van zijn stiefvader, de heer P.J.C. die de Braziliaanse nationaliteit heeft en die de tweede echtgenoot is van verzoekers moeder.

1.5. Op 21 augustus 2023 levert de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Lille een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf af (bijlage 15bis).

1.6. Op 22 april 2024 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [C.P.F.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 17.08.2023 een verblijfsaanvraag in op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van [P.J.C.] (RR: [...]), hierna genoemd de referentiepersoon). Hij werd op 17.08.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en vervolgens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 21.05.2024.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling (zijnde de referentiepersoon) niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de inkomsten van de referentiepersoon, zoals gestipuleerd in artikel 10 §5, werden bij het indienen van de verblijfsaanvraag onderstaande bewijzen voorgelegd:

- Loonfiche Acerta 01/07/2023 – 31/07/2023: 1584,20 euro
- Loonfiche Acerta 01/05/2023 – 31/05/2023: 1403,40 euro
- Loonfiche Acerta 01/06/2023 – 30/06/2023: 1584,20 euro
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde tijd

Op basis van de voorgelegde documenten heeft de referentiepersoon niet voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Cf. 10ter, §2 dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer men niet voldoet aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. We hebben enkel zicht op amper 3 maanden, waardoor wij als dienst ons oordeel enkel op basis van de voorgelegde stukken kunnen baseren. De bedragen die de referentiepersoon verdiende en werden voorgelegd bij de aanvraag liggen onder het bedoelde bedrag van 120%. Hierdoor voldoet betrokkene dus niet aan de voorwaarde.

Met de voorgelegde stukken kunnen wij namelijk geen uitgebreidere analyse uitvoeren en is het voor onze dienst niet duidelijk of er voldoende bestaansmiddelen zijn om niet ten laste te vallen van de Belgische Staat. Op basis van de voorwaarden betreffende het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, bedoeld zoals in artikel 10§ 5, hebben wij –op basis van de voorgelegde documenten en door het ontbreken van stukken

die het tegendeel zouden kunnen bewijzen- vastgesteld dat de referentiepersoon niet over voldoende inkomsten beschikt te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met zijn stiefvader, de referentiepersoon, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon momenteel nog steeds over verblijfsrecht beschikt, geeft betrokkene eveneens niet automatisch recht op verblijf op basis van gezinshereniging. De verblijfsmachtiging van de referentiepersoon komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Uit het dossier blijkt dat de betrokkene samen met zijn jongere broer en referentiepersoon samenwoont met de moeder van betrokkene, namelijk mvr. [A.D.S.J.F.] (RR: [...]).

Het staat betrokkenen vrij om, wanneer hij wel voldoet aan de voorwaarden, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Dit doet volgens onze dienst geen afbreuk aan 'het belang van het kind', want zodra betrokkene wel de nodige reglementaire stappen heeft gezet om te voldoen de gestipuleerde voorwaarden van het Internationaal Privaatrecht en bij uitbreiding de voorwaarden van gezinshereniging, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Dit ontslaat hem dus eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. In tussentijd kan het gezin gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met elkaar en hun gezinsband te onderhouden. Gezien de leeftijd van betrokkene acht onze dienst het niet onmogelijk dat er voor een korte periode contact kan worden verdergezet met (enkele) van de gezinsleden via deze moderne communicatiemiddelen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Medische elementen worden immers niet voorgelegd. Uit niets blijkt dat betrokkene of het gezin niet kan reizen. Wij argumenteren dat -op basis van de voorgelegde documenten- de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer zij zich voor een korte periode naar het buitenland zouden begeven om een aldaar verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure. De referentiepersoon en/of de andere gezinsleden zijn immers gemachtigd tot verblijf en/of hebben de Belgische nationaliteit, zij kunnen betrokkene hierbij vergezellen.

Indien hij op een andere basis een verblijfsaanvraag wenst in te dienen, dienen zij hiervoor de wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

1.7. Eveneens op 22 april 2024 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekers moeder en minderjarige broer M. (bijlage 14). Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest van 19 december 2024 met nummer 318 977.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werp verzoeker op:

“• la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;

• la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;

• la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci des devoirs de prudence et de minutie ;”

Hij betoogt als volgt :

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que le beau-père du requérant ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants tels que visé à l'article 10, §5 puisque la moyenne des rémunérations renseignées dans les fiches de paie produit pour l'intéressé est d'un montant inférieur à 120 % du montant visé à l'article 14 §1er 3° de la loi du 26 mai 2022 relative au droit à l'intégration sociale ;

Alors que,

L'article 10, §5 de la loi du 15.12.1980 expose que :

« Les moyens de subsistance [3 ...]3 visés au § 2 [3 ...]3 doivent être au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3° de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale [3 et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi]3. 1° s'il est déjà admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume à un autre titre et présente toutes les preuves visées au § 2 avant la fin de cette admission ou autorisation; (...) »

Cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 7, paragraphe 1, point c) de la Directive 2003/86 :

Dans l'arrêt Chakroun, la CJUE a souligné à propos de cette disposition que si les États membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, dès lors que les besoins peuvent être très variables selon les individus, ils ne peuvent imposer un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur conformément à l'article 17 ; et la Commission européenne d'en conclure, aux termes de ses lignes de conduite sur l'application de la Directive 2003/86 : « Par conséquent, une demande ne peut être rejetée pour la seule raison que les ressources du demandeur n'atteignent pas le montant de référence. Avant de statuer sur la demande, une évaluation individualisée de tous les éléments du cas d'espèce est nécessaire. » ;

En l'espèce, d'une part, la partie adverse considère que la condition de disposer, dans le chef de la personne rejointe, de moyens de subsistance suffisants n'est pas réunie au seul motif que le montant de sa rémunération est inférieur au montant de référence contenu à l'article 10 §5 de la loi du 15.12.1980 ; cette motivation est en contradiction, donc, avec les enseignements de la CJUE selon lesquels l'autorité ne peut conclure au caractère insuffisant de ces moyens de subsistance en raison du fait que ceux-ci n'atteignent pas un montant de référence déterminé, et sans examen individualisé, les situations de chaque individu pouvant être très variables ;

D'autre part, la partie adverse ne fait aucune mention de l'attestation produite à l'appui de la demande de séjour du requérant et aux termes de laquelle la personne rejointe, qui exerce la fonction de concierge, bénéficie d'un logement à titre gratuit, ce qui implique que l'intéressé fait donc l'économie du paiement d'un loyer ; cet élément est primordial à l'heure de procéder à l'examen (qui doit être individualisé) du caractère suffisant de sa rémunération (fut-elle inférieure au montant de référence contenu dans la loi), et il est peu compréhensible qu'il n'en soit pas fait état ;

La décision entreprise est prise en violation des articles 10, §5 et 10ter, §2 de la loi, tel qu'interprétés par la CJUE, ainsi que des devoirs de prudence et de minutie ; elle n'est, par ailleurs, pas valablement motivée ;"

2.2. Het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt in dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 10, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° [...]

2° [...]

3° [...];

[...]

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden

vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun gemeenschappelijke kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de minderjarige kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner als bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en ongehuwd zijn en voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn geregistreerde partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of geregistreerde partner. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming te hebben gegeven.

“§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst, luidt verder:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.4. Zoals verzoeker aangeeft vormt artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 7, lid 1, onder c) van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dat luidt als volgt:

“stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

2.5. Voor wat betreft de beoordeling van het inkomensniveau waarbij een referentiebedrag is vastgesteld ter beoordeling of een persoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vastgelegd in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, kan in navolging van verzoeker, worden verwezen naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, punt 48). In dit arrest verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

2.6. Verweerder beperkt zich in de bestreden beslissing niet tot de vaststelling dat uit de neergelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en de drie bijhorende loonfiches blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon onder het referentiebedrag van 120% ligt om de aanvraag te weigeren. Hij stelt immers ook uitdrukkelijk: *“Cf. 10ter, §2 dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer men niet voldoet aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. We hebben enkel zicht op*

amper 3 maanden, waardoor wij als dienst ons oordeel enkel op basis van de voorgelegde stukken kunnen baseren. [...] Met de voorgelegde stukken kunnen wij namelijk geen uitgebreidere analyse uitvoeren en is het voor onze dienst niet duidelijk of er voldoende bestaans-middelen zijn om niet ten laste te vallen van de Belgische Staat”.

2.7. Echter laat verweerder na, zoals verzoeker betoogt, om hierbij het attest te betrekken dat verzoeker voegde bij zijn in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Het bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon als conciërge gratis huisvesting geniet, wat dus logischerwijs inhoudt dat hij geen huurkost heeft. Het is niet aan de Raad om in de plaats van verweerder te oordelen of dit stuk toelaat om een uitgebreidere analyse uit te voeren zoals bedoeld in de bestreden beslissing.

De Raad kan verzoeker dan ook volgen in zijn standpunt dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

2.8. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Hierin kan meer bepaald het volgende worden gelezen:

“Verzoekende partij betwist niet dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan 120% van het leefloon.

Zij meent evenwel dat onvoldoende rekening werd gehouden met de concrete elementen en de individuele situatie.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij door haar uiterst summiere betoog en haar voornamelijk theoretische uiteenzetting geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Immers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie expliciet in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom een behoefteanalyse niet kan worden uitgeoefend, en dit gelet op de zeer beperkte gegevens omtrent de financiële situatie van de referentiepersoon die bij de aanvraag werden voorgelegd. Verweerder benadrukt ten stelligste dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op volkomen terecht wordt geoordeeld dat slechts zicht wordt geboden op drie maanden, hetgeen te weinig is om een concrete beoordeling te maken.

Bovendien ligt de bewijslast bij verzoekende partij.

Het loutere feit dat verzoekende partij als conciërge gratis huisvesting zou hebben, doet hieraan geen afbreuk nu verzoekende partij hiermee niet aantoonst dat zij, samen met haar moeder en het andere kind daar allen samen gratis zouden kunnen verblijven.

Verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om afbreuk te doen aan de motieven uit de bestreden beslissing, terwijl zij evenmin concrete stukken bijbrengt of concrete elementen aanreikt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheids-verplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert.”

Verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat er sprake is van een summier betoog van verzoeker, maar deze reikt wel degelijk een concreet element aan waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Met name blijkt dat verzoeker een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon als conciërge gratis huisvesting geniet wat dus logischerwijs inhoudt dat hij geen huurkost heeft. Verweerder betwist niet dat dit attest werd neergelegd ter ondersteuning van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Hij is wel van oordeel dat volkomen terecht wordt geoordeeld dat slechts zicht wordt geboden op drie maanden, wat volgens verweerder te weinig is om een concrete beoordeling te maken. Hij heeft echter in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het voormeld attest zodat niet blijkt of dit attest wel of niet zou hebben toegelaten een concrete beoordeling te maken. Verweerder is thans van oordeel dat dit niet het geval is, maar de Raad kan geen rekening houden met een a posteriori beoordeling van het neergelegd attest in de nota. Dit brengt immers de wapengelijkheid tussen partijen in het gedrang. Waar verweerder in zijn nota zelf gewag maakt van de behoefteanalyse en stelt dat de bewijslast in deze bij de verzoekende partij ligt, merkt

de Raad nog op dat dit geen steun vindt in artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarin het volgende kan worden gelezen:

*“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. **De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.**”*

De overtuiging ten slotte van verweerder dat de bestreden beslissing werd getroffen na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en dat ze rechtmatig werd genomen zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting, kan de vernietiging van de bestreden beslissing niet afwenden.

2.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA